ԺԶ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 3923 — ՅՈՒՆՈՒԱՐ 27 / 8 ՓԵՏՐՈՒԱՐ 1899 — 27 ՐԱՄԶԱՆ 1316 — ՉՈՐԵՔՇԵՆԲԹԻ

مدیر اداره سی غزتی (آروره) دعلطه غلاطه در
ՊՈԼԻՍ, Գալաթիա, Նորատունկեան խաչ

Les annonces sont reçues
à la Direction du Journal "AREVELK"
Galata, CONSTANTINOPLE.

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ եւ գաւառներու համար տարեկան, 140 Ղրս
» » » » վեցամսեայ. 70 »
» » » » եռամսեայ. 40 »
Օսար երկիրներու համար տարեկան. 40 Ֆրք
» » » վեցամսեայ. 20 »

Դրամի փոխարէն փոստային թուղթ կ'ընդունուի, 115 դրուշի փուլը 100 դրուշի հաշուով:

Տեղական թղթատարի ծախքը բաժանորդներուն կը վերաբերի:

Ծանուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ

ՉԻՆԸՆԿԷՑՈՒԹԵԱՆ ԱՌԹԻԻ

ՏԵՍԱԿՑՈՒԹԻՒՆ ՄԸ Պ. ՍԱՔԷՏԻ ՀԵՏ

Չինընկէցութեան ծանօթ առաջարկին առթիւ, Ռուսիոյ կայսրէն վերջը՝ Անգլիացի հրապարակագիր Պ. Սթէտ անունը ամէնէն շատ կը յիշուի: Ընթերցողները գիտեն արդէն թէ Պ. Սթէտ ի՛նչ հսկայ խորհուրդ մը յղացած է՝ Ամերիկայի և Եւրոպայի նշանաւոր անձերուն գաղափարը ներկայացնելու համար գումարուելիք դեսպանախորհուրդին: Եւ այս օրերս երբ լրագիրներուն մէջ այնքան յաճախ կը տեսնեմ իր անունը, միտքս կու գայ իրեն հետ ունեցած առաջին տեսակցութիւնս:

Ասկէ իբր ութը տարի առաջ, Լոնտոն ուսանող եղած միջոցիս, օրին մէկը Թղթակիցներու յատուկ տեսակ մը աներեսութեամբ գացի «Ռըվիւ օֆ Ռըվիւըս»ի խմբագրատունը: Արեւելքի Թղթակից կամ աչխատակից էի, և առիկա կարծես ինծի իրաւունք կու տար անվեհեր մտնել ո՛և է խմբագրատուն, հոգ չէ թէ իմ թերթիս անունն իսկ անծանօթ ըլար հոն: Ցլիթ Սթրիթը խմբագրատուններու փողոցն է. անկէ քանի մը քայլ դէպ ի գետը, կը մտնեմ նշանաւոր ամսաթերթին խմբագրատունը: Դրան-նպաստն սկսելով մինչեւ խմբագրապետին առանձին սենեակը՝ դէմս ելլողին կու տամ պարապատ պատասխանս՝ «Թղթակից Արեւելքի օրագրի»: Եւ ճաքեթիս ալ ու ձախ գրպաններն ալ մէյ մէկ Արեւելք գրած եմ, կէսէն աւելին դուրս կախուած, ֆրանսերէն տառերով «Arévélk»ն ալ տեսանելի դիրքի մը մէջ:

Խմբագրապետին սենեակին դրան առջեւ «մուտքը արգիլուած է»ն լաճախ պէս, չունչս բռնուեցաւ կարծես: Բայց Թղթակից մըն էի և պատճառ մը չունէի քաշուիլ խմբագրէ մը: Դուռը կը զարնեմ, և խոր-բունկէն լսուող «Come in»ին աւարտելուն չսպասելով ներս կը մտնեմ, կրցածիս չափ բարեձեւ խոնարհութիւնով մը կը բարեւեմ Պ. Սթէտը և հարկ չի կայ ըսել թէ կը ներկայացնեմ ինքզինքս իբրեւ Արեւելքի Թղթակիցը: Կատարեալ քաղաքավարութեամբ և յարգանքով կ'ընդունի զիս. միայն կ'ուզէր գիտնալ թէ... Հնդկաստանի օր մասին մէջ կը հրատարակուէր Արեւելքը: Եւ տեղը եկաւ որ ալ դուրս հանէի արդէն կէս մէջքով դրպանէս դուրս կախուած օրինակը և երկու խօսքով հասկցնէի իրեն՝ իմ և Թերթիս ազդեցութիւնը:

Եթէ գտած ընդունելութիւնս չատ պաղ ըլլար, ըսպէ մը առաջ անկէ առնել քալելէ անդին բան մը չէր մնար հարկաւ ինծի: Բայց, հաւատացէ՛ք, առանկ չէր: Ուստի քալելուեցայ առաջարկել իրեն որ պզտիկ դեր մը ունենայի իր Թերթին մէջ: Պ. Սթէտ ստեղծող միտք մըն է, և իր «Հանդէս Հանդիսից» անուն ամսաթերթին մէջ եւրոպական այլ և այլ ազգերու հանդէսներու ամսական պարունակութիւնը կը հրատարակէր: Փափաք մը ունէցեր էի որ այդ ցանկին մէջ ամէն ամիս երեւնար նաեւ հայ հանդէսներու պարունակութեան վրայ ցանկը: Առաջարկս անմիջապէս ընդունեց Պ. Սթէտ և պատուիրեց որ ստացած կամ ստանալիք հայ Թերթերուս բաժանորդագիրներու մասին գրեմ իրեն նամակով մը: Ատոնք ըրի, և ինքն ալ յաջորդ օրը ինծի ղրկեց ներկայացուցած բոլոր Թերթերուս բաժնեգինը: Եւ այդ օրէն սկսայ առնել հայ ամսաթերթերէն ու չորաթերթերէրը, ու ամէն ամիս կանոնաւորապէս իրեն կը ղրկէի անոնց պարունակութեան անգլիերէն ցանկը: Ամիսդ մըն ալ այսպէս չորեքնակեցի և նոյն իսկ սովորական հայ ընթերցողներու անծանօթ հանդէսներու պարունակութեան ցանկը հրատարակուած կը տեսնէի Ռըվիւին մէջ:

Պարզ է հարկաւ թէ աչխարհիս այնեւայն կողմերը հրատարակուող Թերթերուն պարունակութիւնը հրատարակելով Ռըվիւն նպաստակ ունէր ծանօթացնել այդ Թերթերը և իրենց պարունակութիւնը՝ Թերթին հազարաւոր ընթերցողներուն, որոնք եթէ ուզէին պիտի կրնային ապսպրել ասկամ ան հանդէսը՝ ասկամ ան յօդուածին համար: Չեմ ստուգած տակաւին թէ հայ հանդէսներու ցանկին Ռըվիւին մէջ հրատարակուելէն նոր ապսպրանքներ եղա՞ն հայ խմբագիրներու, բայց գէթ Ռըվիւին ստակով՝ Արեւելքի Թղթակիցն կու գայ իրեն հետ ունեցած առաջին տեսակցութիւնս:

Եւ այդ առթիւ, ամէն ամիս հայերէն հանդէսներու պարունակութեան ցանկը պատրաստած միջոցիս քաշած նեղութիւնս: Բաւական չէր Թերթին անունը գրել միայն. այդ ամսուան բովանդակութիւնն ալ գնահատելու էր: Ողջ ըլլային Վենեթիկի ու Վիէննայի ամսաթերթերը. անոնց պարունակութիւնը ճոխ էր և չլացուիչ. անոնցմով կը միսիթարուէի միչտ. Թէեւ Վենեթիկի ամսաթերթը քիչ մը դժուարացուց խնդիրը յօդուածներու միօրինակ վերնագրով մը, զոր կը դժկամակի նոյնութեամբ թարգմանել ամէն ամիս:

Թիֆլիսի ամսաթերթ մը գործիս կուգար. հոն կային ուսումնասիրութեան մասնագոյ յօդուածներ. Թերթը մեծցաւալ էր և բովանդակութեան ցանկը միչտ պատկառելի կ'ըլլար, յօդուածներուն վերնագիրները չլացուցիչ, իսկ յօդուածագիրներուն անունները (անգլիերէնով) միսիթքական՝ պարզապէս, իրենց եանցերովը, ղրս անգղիերէնի վերածելը այնքան դժուար չէ ինչքան արտասանելը: Իսկ Էմմաթնի ամսաթերթը քնաւ գործիս չէր գար. մանաւանդ որ, երէք չեմ սխալիր, ատեն մըն ալ անգլիացի քարոզիչի մը քարոզը կը թարգմանէր, և ատով կը լեցնէր Թերթին մեծ մասը, ձնացած մասն ալ «լուրեր»ով, ղրս թարգմանելը չատ օգտակար ու չահեկան գործ մը չէր կրնար ըլլալ:

Պօլսոյ պարբերական հրատարակութիւններէն էին Բիւրակն և Ծաղիկ. առաջինին պարունակութիւնը միչտ ճոխ կը գտնէի. Թէեւ, խօսքը մէկերնիս, յօդուածներու ունկն պարունակութիւնը լոկ վերնագրին բառերովը կրնար բացատրուիլ: Շաբաթաթերթի Մասիսը քիչ մը փոխեց Պոլսական Թերթերու վիճակը, ինչքան ատեն որ կեանք ունեցաւ:

Վերջը վերջը, կարծեմ «Ռըվիւ օֆ Ռըվիւըս»ի խմբագիրն ալ համոզուեցաւ (եւ՝ արդէն իրմէ կանուխ համոզուած էի) թէ հայ հանդէսներու պարունակութեան ամսէ ամիս հրատարակութիւնը անհրաժեչտ պէտք մը չէր իր ընթերցողներուն համար: Երկարդ տարին նամակով մը (կը հասկնաք հարկաւ թէ ան անգամ դրամ չի կար մէջը) կ'իմացընէր ինծի թէ ուրախ պիտի ըլլար եթէ իրեն ղրկէի հայերէն հանդէսներուն անունները, հասցէները և բաժանորդագրութեան պայմանները, ատոնց աչխատակիցներուն վրայ պզտիկ ծանօթութիւններով: Երեք տարի յաջորդաբար այդպէս ըրի, և տարուէ տարի կը հրատարակուէին ղրկած տեղեկութիւններս՝ «Ցուցակ Աչխարհի հանդէսներու» անուն ստուար հատորի մը մէջ: Եւ առտու ու իրիկուն ըլլալով՝ չորրորդ տարին եկաւ ու հայ հանդէսներու սպառին այլ եւս լինելմէ տեղեկութիւն ուղղ չեղաւ:

Անկէ մինչեւ այս օրերս, ո՛չ Սթէտի անունը լսած էի և ո՛չ ալ իր Թերթը տեսած էի: Չընընկէցութիւնը միայն պատճառ եղաւ որ այս յիչատակները աչքանդրէի, Սթէտի անունին այս միջոցիս մեր Թերթերու մէջ յաճախակի երեւնալուն առթիւ:

Պարսիզակ Ա. Գ.

ԱՄԱՆՈՐԻ ԱՐՁԱԳԱՆԳՆԵՐ

ԳԱՒԱՌՆԵՐԷՆ

ԱՐԱԲԿԻՐ, 10 Յունուար.

«Արաբկիրի ձմեռը Տծին ու կաղընդին է» կ'ըսուի հոս. և այդ կծող, չոր ու փիւսկիւլլի — ինչպէս կը կոչեն տեղացիք — ցուրտ օրերէն էր այս տարուան կաղանդի ուրբաթը: Այսօր ամենայնիւ ասի արգելիչ պատճառ մը չէր, որ կարենար զրկել նոր տարիի օրուան եկեղեցիին՝ մեր աւանդապահ ժողովուրդը, որ միչտ կը պահէ իր սրտին մէջ նոր տարիի հետ կապ ունեցող բոլոր աւանդութիւնները և մանաւանդ այն՝ գաւառացիի հաւատքը թէ այս օրուան ո և է մէկ ընթացքն ու արարքը ունակութիւն կ'ըլլայ և մինչեւ տարեդարձը կը շարունակէ: Տեղապահ Տ. Մուշեղ Ծ. վարդապետը պերճախօս լեզուով մը նոր տարին բացատրելէ և իրրեւ բարի մարդ ու քաղաքացի սպրելու պայմանները յիչեցնելէ վերջ, ժողովուրդը կը հրաւիրէ օգուտ քաղել տօնական օրերու պատեհութենէն և հասկնալ այն լեզուն, որով մեզի կը խօսին բարի օրինակները: Եկեղեցիի աւարտումէն ետքը, հայ և բողոքական Որբանոցի աչակերտներ, եկեղեցիէն ուղղակի առաջնորդուեցան հայ որբանոցը՝ ուր արդէն կանգած էին Տ. Մուշեղ վարդապետ, Բաղաքական Ժողով, Բողոք. Հայոց քարոզիչ Պատուելի Պետրոս և Բողոքական Հայոց երեւելիները. Երկու որբանոցները ու աչակերտները դէմ առ դէմ կեցած էին. իրենց մանկական սիրուն, փայլուն աչուկներով կարծես եղբայրական պէս ու բարեւ կը փոխանակէին և ամէնուն դէմքին վրայ կը կարդացուէր գոհունակութեան արտայայտիչ նչան մը: Ձինք կրնար չյիչել հոս, անցողակի կերպով, երկու որբանոցներու մանուկներուն ալ զգետի մաքրութիւնը, պարիչտ կրթութիւնը և փայլուն դէմքերը որոնք զգալապէս աչքի կը զարնէին՝ իբր արդիւնք կանոնաւոր սննդառութեան: Երախտագիտութիւն բարերարներու և չնորհակալութիւն հսկող մարմիններու և դաստատներու: Հանդէսը կը սկսի, մանուկները կ'երգեն դէմ դիմաց, որմ ետքը լռութիւն մը կը պատ իրենց ներկաները և ամէնուն աչքերուն մէջ խոնաւութիւն մը կը տեսնուի. որբերու միւնուշ ու տըխրագնդեցիկ չեչտերէն ներկաներուն սրտերը յուզուած են:

Նախ խօսեցաւ Գեր. Մուշեղ վարդապետ, օրուան յարմարութեամբ, տղոց բացատրելով տարիներու հոլովման ընթացքէն իրենց քաղելիք դասը, և իրենց տարիքին ու սրտին վրայ անոնց ընելիք ազդեցութիւնը: Նոյն իմաստով յետոյ խօսեցաւ Պատուելի Պետրոս, ուրկէ վերջ երգերը վերսկսան: Հանդէսը վերջացաւ որբերու տանձի, խնձորի, չամիչի, չաքարի կազանդչէքով, ուրկէ բաժին մըն ալ աղջիկ որբերու հանուած էր, իրենց ղրկուելու համար: Նոյն թափորը Որբանոցէն Առաջնորդարան գնաց ուր ներկայացան ուսումնասիրարանի աչակերտները՝ դաստատներու խումբին հետ և նոր տարիի առթիւ Տեղապահ Ս. Հօր ձեռքը համբուրելէն, ի դիմաց ուսանողաց գրուած հակիրճ և իմաստալից ձօն մը մատուցանելով:

—Տեղապահ Ս. Հայրը, սրտի մտիկ այս վարդապետը՝ որուն բարեմասնութիւնները և տիպար եկեղեցականի մը վայել հանգամանօք ընթացքը ներքոզիլ աւելորդ կը համարինք, չի բաւականանար միայն որբերը ուրախացնելով ու միսիթարելով. իր մտքին ու մտածման առարկան է քաղքին աղքատներուն հոգ բազմութիւնը: Եկեղեցիին բեմէն և ամէն օր ու ամէն տեղ խօսած յորդորներու և հրաւէրներու արդիւնք՝ իբր նպաստ նախապէս հետզհետէ Առաջնորդարան հասած դրամ ու ապրանք աղքատներու բաչխելէ յետոյ, երբ կը տեսնէ տակաւին անդին անման —գիւղացի թէ քաղաքացի—աղքատներու ու կարօտներու երկար չարք մը, չի վարանիր, և հակառակ ձմեռան սաստկութեան ցուրտին, ձիւնին ու բուքին (որ կը չարունակուի օրերէ ի վեր, և որ խափանած, գոցած է ճամբայ ու անցք) ընկեր առնելով ժողովրդեան համակրելի Տ. Թոռնիկ քահանան և Ջաղ. ժողովոյ ատենապետ Մարտիրոս էֆ. Ալճեանը, որ սկիզբէն ի վեր աչակից գտնուած է իր վարձառութեամբն ու գործունէութեամբը, քալելով կ'երթայ տուն տուն և կը հաւաքէ նպաստները և երբ կը տեսնէ որ տօնը կը մօտենայ առանձին այցելութեամբ չափի կրնայ գտնէ քիչ չատ բարեկեցիկ (հարուստ չունինք արդէն) ընտանեաց պատիչ, կը նստի թաղին մէջ տուն մը և մինչեւ իսկ չուկային մէջ յարմար խանութ մը, կը կանչէ այն մարդիկը որոնց ցանկը նախապէս պատրաստած է, և անոնց կարողութեան համեմատ կը պահանջէ և կ'առնէ ինչ քանակութեամբ որ կ'ուզէ: Ահա փոխադարձ համակրանքի գեղեցիկ նմոյչ մը: Այսպէս երբ Առաջնորդարանի բոլորտիքը հաւաքուած կարօտեալները կը գթասատուորէ, ինքն ալ գոհ սրտով կ'իջնէ եկեղեցի, և արդէն ձրագալուցէ իրիկունն է:

—Ձինուորական տրոց տարի մը ևս յետաձգման կայսերական չնորհը զոր Ս. Պատրիարք Հայրը հեռագրով մը կը հաղորդեր տեղւոյս առաջնորդարանին ալ, երախտագիտութեան և չնորհակալութեան անկեղծ զգացումներով լեցուց բոլոր Արաբկիրցիներուն սիրտը: Այս առթիւ Մինդեան Ճրագալուցի երեկոյին առաջն. Տեղապահ Ս. Հայրը ժողովրդին ծանուցանելով Վեհ. Սուլթանին այս չնորհը, հրաւիրեց չնորհակալու զգացումներով աղօթել Օգոստափառ Վեհապետին կենացը: Այս բարեմաղթութիւնները կատարուեցան սըրտագին ջանէներով:

—Ուրախութեամբ դիտեցաւ նաև որ Արաբկիրի Որբանոցին աչակերտներուն Թիւին վրայ հատ մըն ալ աւելցած է ի հաչիւ Տարտանելի բարեսէր ազգայնոց:

Կ. ՖԻՐԱՏՈՒՐԵԱՆ

ՍԻՒՐԻ-ՀԻՍԱՐ, 21 Յունուար.

Արեւելքի մէջ կարդալով Վանայ Թըղթակցին կողմէ գրուած «Ընտանեկան Տօնակատարութիւն»ը, իբր գաւառացի կը փութամ Սիվրի-Հիսարի սովորութիւններէն ալ կանդիլի հակիրճ նկարագրական մը ղրկել:

Կաղանդը՝ տեղական բարբառով «Ուտախ»՝ ինչպէս ուրիչ տեղեր, հոս ալ ունի իր անսովոր ոգեւորութիւնը: Ամէն տուն, ամէն դասակարգ իր բաժինը ունի այդ ուրախութեան մէջ, մանաւանդ պտըտիկներու հրճուանքը աննկարագրելի է, վասն զի այդ օրը տնեցիները սովորականէն կանուխ կ'արթննան այն հաւատքով թէ բադրէրնին արծուն կ'ըլլայ և նոյնը կը չարունակուի բոլոր տարին: Մանուկները արեւածագէն առաջ կ'ելլեն և կաղանդը իրենց հօր ու մօր աւետելէ ետքը՝ կը վազեն կանխաւ որոշուած տեղ մը ուր կը հաւաքուին 5—10 տղայ՝ իրենց տոպրակը ուսերնին կախուած և կը սկսին չարան պարան մանի գալ դռնէ դուռ և այցելել քաղքին բոլոր տուները «Նէնէ Աւետիս» կանչելով և կաղանդչէք պահանջելով: Տանտիկինը ըստ սովորութեան այդ ինքնակոչ հիւրերը սիրով կ'ընդունի և անոնց տոպրակին մէջ կը լեցնէ, նուշ, ընկոյզ, փշատ և չամիչ: Բայց հապա մանուկներու այդ ջոկը դրան սեմէն դուրս ելած է, և ահա երկրորդ, երրորդ և չորրորդ ջոկ մըն ալ կը մտնէ ներս. վերջապէս տանտիկինը զանոնք ալ միեւնոյն կերպով մեծարելով կը ճամբէ: Այս տեսարանը կը չարունակուի մէկ քանի ժամ: Իրիկունը կարելի եղածին չափ չուտ կ'ընթրեն և կը սկսին այցելութեան երթալ (ընդհանրապէս հոս նոր տարին չնորհաւորելու համար գիշերավար կ'այցելեն իրարու): Շատ մը պատանիներ և տղայ դեկտ. 31 ի մուտքին մէջ կ'ոլորտին տանիքներու վրայ, իրենց հետ ունենալով տոպրակ մը և կուժ մը, հատ և երկայն չուանով կապուած, զոր վար կը կախեն երդիքներէն. տանտիկը ինչ որ կրնան կը լեցնեն տոպրակին մէջ (նուշ, փշատ, չամիչ) և կուժին մէջն ալ գինի լեցնելով, վեր քաչել կու տան, երբեմն ալ կատակի համար տոպրակին մէջ քար և կուժին մէջ չուր կը լեցնեն. բայց պատանիները ա՛լ աւելի խորամանկ՝ չուրը ու քարը վար կը նետեն: Այսպէս մինչեւ ժամը 4—5 ուրախութեամբ կաղանդը կը տօնեն: Կաղանդի առտուն մանչուլուսին խմրովին եկեղեցի կը դիմեն, ուր երկիւղածութեամբ աղօթելէ ետքը տուն կը դառնան:

Ցմռնամ նաև ըսել թէ քանի մը տարիէ ի վեր հաստատուած սովորութեան մը համաձայն, այս տարի ալ մանչերու վարժարանին սրահին մէջ հոծ բազմութիւն մը հաւաքուած էր Սիվրի-Հիսարի ուսեալ երիտասարդներէն, Թաղական և հոգաբարձու կրկին ժողովներէն բաղկացած, նոր տարին չնորհաւորելու համար: Ուսուցչական մարմինն և վարժարանին բարձրագոյն կարգերուն կողմէ ճառախօսութիւններ տեղի ունեցան այս առթիւ և հանդէսը փակուեցաւ երգով մը:

Ն. Տ. ՆԵՐՍԷՍԵԱՆ

ՄԵՐ ԲԱԺԱՆՈՐԴՆԵՐՈՒՆ ԵՒ ԳՈՐԾԱԿԱԼՆԵՐՈՒՆ

Մեր գաւառի պատ. բաժանորդներէն կը խնդրենք որ անյապաղ իրենց չվճարուած բաժնեդինները ուղարկեն մեզի: Հակառակ պարագային, պիտի ստիպուինք թերթերու առաքումը դադրեցնել:

Նաեւ գաւառի մեր պատ. գործակալներէն ալ կը խնդրենք որ եթէ բաժանորդներէ գանձուած դրամ ունին քովերնին, ժամանակ չկորնցնելով ղրկեն:

ՍՈՒՐԲ ԵՐԿԻՐ

ԵՒ

ԻՐ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՎԱՅՐԵՐԸ

Բեթել. — Հերմոն. — Ցակոբայ ջրհորը. —Գերազ եւ Գարիզին լեռները.—Աբրահամու կաղնին.—Ցովսեփի գերեզմանը:

ԺԲ

Բեթել (Տան Աստուծոյ), այժմ Պէյթին, Պաղեստինի աւերնային քաղաքներէն մէկն է, գրեթէ չորս ժամ հեռու Երուսաղէմէն՝ անոր հիւսիսային կողմը: Այս տեղն էր որ Ղովտ բաժնուեցաւ Աբրահամէն, իրենց հովիւներուն միջև պատահած կռուին պատճառաւ: Այս տեղ Ցակոբ տեսաւ իր երազին մէջ այն խորհրդաւոր սանդուխը՝ որուն վրայ հրեշտակները ելլելէ կ'ընկնէին: Այս տեղ մեռաւ Ռեբեկայի դայեակը՝ Դեբովրա, ու թաղուեցաւ կաղնիին ներքև՝ որ կոչուեցաւ յետոյ «կաղնի սգոյ»: Այստեղ Ցակոբ, Մինգաւթէն վերադարձած ժամանակ, սեղան մը կանգնեց Եհովային, և օծելով զայն՝ Բեթէլ անուանեց նոյն տեղը՝ որուն առաջին անունն էր Լուզ: Սամուէլ ամէն տարի Բեթէլ կ'երթար և ժողովուրդը կը դատէր: Բեթէլի մէջ ծնած է Ցիէլ՝ որ յետ կործանման Երիքովի, վերականգնեց զայն Աքաաբի ժամանակ: Բեթէլի մէջ էր որ անբարիշտն Ցերոբովամ՝ բաժնուելով Դաւթի տունէն, ոսկի հորթ մը կը պաչտէր, և երբ մարգարէն եկաւ խմայնելու՝ թէ իր կանգնած սեղանը պիտի կործանի, Ցերոբովամ ձեռքը երկնցուց մարգարէն կասեցնելու համար, բայց յանկարծ չորցաւ այն ամբարիչտ ձեռքը և կռապաչտական սեղանը մէջտեղէն երկուքի բաժնուեցաւ:

Ել իբրեւվէն Բեթէլ երթալու ճանապարհին վրայ էր որ յանկարծ երկու գայլեր Բեթէլցի տղոց վրայ յարձակելով՝ ըզքսանչին զանոնք՝ որ արհամարհած էին եղիսէն, նախատալից խօսքեր ուղղելով անոր:

Ե. Դարուն մէջ Բեթէլ աննչան փոքրիկ գիւղ մըն էր որուն վրայ կատարուած էին արդէն մարգարէներուն գուչակութիւնները. նոյնը կը մնայ նաև մինչեւ այսօր երեք հարիւրի չափ բնակիչներով:

Բեթէլի մէջ դարաւոր երկու աւերակներ կան, որոնց մէկը եկեղեցի մըն է, Ցակոբայ երեւցած տեսիլքին տեղւոյն վրայ, այսչամանակներու մէջ չհնուած, իսկ միւսն է Պօռճ էլ-Մաունի կոչուած աւերակները՝ ուրտեղ հաւանօրէն Աբրահամ կանգնած էր իր վրանները, և յանուն Աստուծոյ հաստատած էր սեղան մը քաղքին արեւելեան կողմը՝ ուր կը գտնուին այժմ չիչեալ աւերակները:

Բեթէլէն Նապղուս (Սիւքեմ) երթալիք ճանապարհին վրայ Բեթէլէն գրեթէ վեց ժամ հեռու կը տեսնուի Մեծն Հերմոն իր ձիւնապատ գագաթով զոր Արաբները կը կոչեն «Ճէպէլ-էլ-Ճէյխ»:

Պաղեստինի մէջ ամէն լեռներէ բարձր է Հերմոն և արժանի սաղմոսերգու մարգարէին հոգեշունչ նուագներուն—«Ձիւնսպս և զհարաւ Դու ստարեր, Թաբոր եւ Հերմոն յանուն քո ցնծացեն»—յիրաւի այնքան ցնծալից է Հերմոն իր պերճավայլ երեւոյթովը ու հսկայ երկնաբերձ դիրքովը՝ սպիտակագեաս հարսի մը նման, պաղպաջուն արեւուն ճառագայթներէն:

Սիւքեմայ հովտին բերանը կա՛յ ու կը մնայ տակաւին Ցակոբայ ջրհորը (Պիր-Եագուպ) Գարիզին լերան ստորոտը, աւերակներով ծածկուած և երեք չորս ոտք բարձր ու հին պատով մը չրջափակուած ուր, նախնական ժամանակներու մէջ, եկեղեցի մը կայ եղեր: Ցակոբ Մինգաւթէն վերադարձին, այս դաչտին մէջ կանգնեց իր վրանները ու հարիւր ոչխար տալով Սիւքեմցիներուն նոյն գաչտը գնեց ու վարեց յիշեալ ջրհորը:

Ցակոբայ զաւակները Սիմէոն և Ղեւի, այստեղէն գացին իրենց վրէժը լուծելու Սիւքեմի բոլոր այր մարդերէն այն նախատինքին համար զոր եմովրի որդին Սիւքեմ, Ցակոբայ կոյս աղջկան՝ Դինայի բերաւ: Այստեղ նաև եկաւ Ցովսէփ՝ Մարբելի հովիւն, իր եղբայրները փնտռելու և գտաւ Դոթայիմի մէջ ուր վաճառուեցաւ Իսմայէլացիներուն: Վերջապէս Ցակոբ, իր մահուան անկողնին մէջ, այս դաչտն էր որ կտակեց իր Ցովսէփ որդւոյն, և Իսրայէլացիները Եգիպտոսէն ելլելով հո՛ն թաղեցին Ցովսէփի ոսկորները:

Այս դաչտը այժմ իսկ, նախնի ժամանակներու պէս կը մշակուի և յոյժ բերքեր է:

Հեղինէ այս դաչտին մէջ, ջրհորին վրայ, եկեղեցի մը չինել տուած է որ մինչեւ 730 թուականը կանգուն կը մնայ եղեր: Աւսր աւերակներուն մէջ տակաւին կը տեսնուին կրանիթ սիւներու մեծամեծ բեկորներ:

Ցակոբայ ջրհորին հիւսիսային կողմը կ'երեւայ Գերազ լեռը՝ Միջերկրական ծովէն 915 մէթր բարձրութեամբ, որուն վրայ բնաւ չեն նչմարուիր հնութեանց հետքեր: Այս լերան արեւելեան ստորոտը տպրիւր մը կայ ուսկից հիանալի ջուր մը կը բղխի՝ անվուագական՝ բաղդատմամբ Պաղեստինի միւս ջուրերուն, և զոր տեղացիք Ային-Աբքար կ'անուանեն: Ցետս այս լերան վրայ կանգնեց սեղան մը՝ անտաչ քարերով՝ երբ Ֆայի (*) քաղաքը առաւ, զոհ մատոյց եհովային և Սեղանին քարերուն վրայ գրօչմեց Բ. Օրէնքը:

Ցիշեալ ջրհորին արեւմտեան կողմէն կ'երեւայ Գարիզին լերը 2650 մէթր բարձր Միջերկրականէն:

Շմաւոնի, Ղեւիի, Ցուդայի, Իսաքարայ, Ցովսէփի և Բենիամինի ցեղերը այս լերան վրայ բնակեցան օրհնութիւններ կարդալու համար՝ ըստ տնօրինութեան Ցեսուայ: Սիկիմայ (Սիւքեմ) գըլխաւորը այս լերան վրայ տաճար մը կանգնեց որ քար գայլակղութեան դարձաւ Հրէից և Սամարացւոց միջեւ: Այս տաճարը Քրիստոսէ 170 տարի առաջ միհեան եղաւ Արամազդայ և 200 տարի յետոյ կործանուեցաւ:

Գարիզինը Գերազէն բաժնող հովտին բերանը դիւղ մը կայ՝ որ «Պալաթա» կը կոչուի: Պալաթա կամ Պելութա կը նչանակէ կաղնի, և այս պատճառաւ կ'ածանդեն թէ այս տե՛ղն էր այն կաղնին որուն վրայ Աբրահամ Սեղան կանգնեց Աստուծոյ:

Ցակոբայ ջրհորէն տասը վայրկեան հեռու դէպ ի հիւսիսակողմը, Ցովսէփայ գերեզմանն է չրջափակի մը մէջ առնուած, որուն մէջ ձկնատաձեւ ոլմածոյ չենք մը կայ փոքրիկ ու կրածեփ, որուն ներքեւ ամփոփուած են նահապետին սկորները ըստ բացատրութեան Աստուածաչունչ Ս. Գրոց:

Ցակոբայ ջրհորէն՝ դէպ ի հիւսիսային արեւմուտք, գրեթէ կէս ժամուան ճանապարհ հեռու է Նապլուս՝ հնին Սիւքեմ՝ որուն վրայ պիտի գրեմ յաջորդ յօդուածով:

Երուսաղէմ Վ. ՐՈՇԵՐ

ՎԻՔՔՈՐԻԱ ԱՂԱՆՈՒՐ

Իտալացի հայ կոմսուհի բանաստեղծ Վիկտորիա Աղանուրի վրայ՝ մեծերս իտալացի բանասէր մը ձիուվանի Գանէվացցի, Ppofili di scrittrici italiane գրքին մէջ կը խօսի, ուսկից հետեւեալ տողերն ի հետաքրքրութիւն բանասիրաց քաղելով կը թարգմանենք.

«Աղանուր՝ Իտալիոյ առաջին քերթողուհին է, ոչ ոք աւտր կ'ընդդիմանայ: Դատաստանին չէ յանդուգն, ուրիշներ զայն արտասանեցին: Կոմսուհին լաւ առնուազն զնա ամենառաջինն(primissima) մեր բանաստեղծուհիներուն մէջ. և համակրելին Քեզքի ըսաւ՝ Թէ Աղանուր մէկն է այն կանանց որ ամէնէն աւելի մտեցան արուեստի կատարելութեան անմատչելի ժայռին. Եւ լսանաս, գիտնալով Թէ պիտի զբաղիմ Աղանուր օրիորդին վրայ գրելու, փութաց ինձ գրելու Թէ ճիշդ նչանին կը զարնէի՝ եթէ Իտալիոյ առաջին fiorentinին անուանէի զինքը: Աւելի քաղեցի Ցօլանտային խնդրելու իրեն մէկ կարծիքը. իր ազնուութեամբն ընդունեցաւ զայն փութով, և չեմ ուզեր ծածկել իմ ընթերցողներս. «Վիկտորիա բանաստեղծ է հոգւով բարձր և խորին ներչնչմամբ, եզական գաղափարներով, զարձուածոց մաքրութեամբ և փափկութեամբ, չարադրութեան զարմանալի չափով, որու մէջ աւելի կորուկ կ'երեւի, առանց երբեք իւր մտածութիւնը զոհելու: Ինձ համար (և չէ միայն ինձ համար) առաջին է իտալացի քերթողուհեաց մէջ, որովհետեւ ունի վեհմտութիւն և չնորհք, զգացումն առանց կիզծ խանդաղատանքի, կորով առանց կծուութեան»:

Եւ ինչ յօդուածներ չգրեցին Աղանուրին համար՝ Նենչիոնի՝ որ իրեն երկրորդ վարժապետն եղաւ (Ծանէլլայի մահուընէ վերջ), Տէ Կուպեռնադիս, Տ'Իսէնկարտ: կամ ի՛նչ ազիկ բան Ջոյ՝ որ չըսեն իրեն վրայ, Քարտուչչի, Ֆոիացցարօ, Ֆամպըի, Ցրաֆէլլէդօ, Մերթրա, Պարպիերա: Եւ մինչ չէուրեցկին Վիկտորիա Աղանուրին՝ Փանցագքի՝ գեղեցիկ ոտանաւորներ, խեղճ Ծանելլան՝ իր քերթուածքանց վերջին տպագրութիւնը, և մեծերս Ցօլանտա՝ իրեն խոհրդատու հատորը. Զընձայի՝ միմէ անոր՝ Զէգարէ Փաւորիկա՝ իրեն Զգայուն պոէտը ութսունեւեօթի նոր Ծաղկաքաղին մէջ, և կրկնի՝ իրեն Ամե-

(*) Ֆայի, Քանանացւոց քաղաքն էր, Բեթէլի արեւելեան կողմը: Այժմ բոլորովին անյայտ:

ՄԱՐՏԻՆԱԿԱՆ

(հպկիսրեայ)

Շատ մը հրապարակագիրներ կը գտնուին որ ինչ որ կը գրեն, կը գրեն միայն իրենց համար, առանց մտածելու թէ ուրիշներ ալ կրնան կարդալ զիրենք։ Ասոնք կը գրեն ինչպէս որ կը խօսին, ինչպէս որ կը մտածեն, ինչպէս որ կը զգան։ Ասոնք կը գրեն ինչպէս որ կը գրէին, եթէ գրելու սովորութիւնը չունենային

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՄԱՄՈՒԼԻ ԱՐՎԵՍՏԱՅԻՆ ՕՐԱԹԵՐԹ

Տր. ԽՈՐՀՐԴԱՐԱՆ ԿԱՄ ՕՐԱԳԻՐ
ԱՐՎԵՍՏԱՅԻՆ-ԱՍԱՐԱԿԱԲԱՆԱԿԱՆ

Տեսնել էդ եռը

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՄԱՄՈՒԼԻ ՀԱՐԿԱՎՈՐ ՀԱՍՏԱՏՈՒԹԻՒՆ

Ի. Գրիգորեան, Ա. Ոսկանեան, Ա. Ղազարեան

Խմբագիր Ներս Ք. Գրողբ, 15 տարի, 1899

Յայտարարութիւնք կ՚ընդունի Ներս Ք. Գրողբ, Ա. Ոսկանեան, Ա. Ղազարեան

Բաժանորդագին տարեկան 7 ֆր.

Ամսագրի մը մէջ ամէն տեսակ յայտարարութիւնք կ՚ընդունի Ներս Ք. Գրողբ, Ա. Ոսկանեան, Ա. Ղազարեան

ԵՒԻԼ ՈՒՉԱԳՈՒՆ

ՊՐՈՄԵԹԷՈՍԻ ՏՈՒՆԸ

Գ.

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՈՑ ՄԵԾԱՆՈՒՆ ԵՒ ՀՌՉԱԿԱՒՈՐ

16

ՊԱՐԱՊՈՂ ՈՍԿԱՆ

Դարմանը ոչ միայն չտուաւ ցաւը, այլ ընդհակառակն՝ ուժգնացուց զայն։ Ոսկանի ամբողջ մարմինը ուռած էր, ինչպէս ջրով լեցուն մեծ պարկ մը։ Ամէն կողմէ ջուր կը հոսէր։ Ոսկան կը տառապէր ահաւոր ծարաւէ, բայց ոչ ոք կը համարձակէր իրեն ջուր տալ, վասնզի ասիկա մահացու էր։ Ոսկան կը մեռնէր ջրոտումէ։

Ոսկան ամբողջ գիշեր չքնաց։ Ցաւերը անտանելի էին։ Ան կը մտածէր, որ ինչպէս ինք, նոյնպէս ալ իր ամուսինը Ռուսանա կը տառապի։ Ինչպէ՞ս կրնար ան ազատիլ այս դժոխքէն։ Ինչպէ՞ս կրնար ան Ռուսանային հետ միանալ։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր մանուկներուն վրայ, որոնք ետին մնացած էին։ Ան կը մտածէր նաեւ Ռուսանայի ծնողքին վրայ, որոնք ալ ետին մնացած էին։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ծնողքին վրայ, որոնք ալ ետին մնացած էին։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ ընտանիքին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գիւղին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գաւառին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ ազգին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ մարդկութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ տիեզերքին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ անսահմանութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ յաւիտենականութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ ժամանակի վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ տարածութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ էութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ անձնաւորութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ մարդկային վիճակին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ ստեղծագործական կարողութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ հոգեկան աշխարհին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ ներաշխարհին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ էութեան խորքերուն վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հիմքերուն վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան արմատներուն վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան ծագումին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան նպատակին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան իմաստին վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան էութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան գոյութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան ոչ-գոյութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հակադրութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հակասութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հակադրամասնութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հակադրամասնութեան միասնութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան միասնութեան հակադրամասնութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան միասնութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան միասնութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան միասնութեան հակադրամասնութեան վրայ, որ ետին մնացած էր։ Ոսկան կը մտածէր նաեւ իր ամբողջ գոյութեան հակադրամասնութեան միասն